

Szerkesztői és kiadó iroda:

NYIREGYHÁZÁN,

Szarvas-utca 118. szám alatt.

Bérmertelen levelek el nem fogadtatnak.

Nyílt tér alatt 30 kr. bélyegdíjon kívül minden négszer hasábrzott garmond-sorért 25 kr. o.é. fizetendő.

NYIR.

VEGYES TARTALMU HETILAP.

Előfizetési díj:

A kiadó-hivatalban egész évre . . . 5 fr. 50 kr.
Házhoz vagy postán küldve . . . 6 „
Félévre . . . 3 „
Évnyegyedre . . . 1 „ 50 kr.

Hirdetések díja: minden hathasábos petit sor egyszeri igtatásánál 5 kr., többszörinél 4 kr. Bélyegdíj 30 kr.

Külföldre nézve kiadó-hivatalunk számára hirdetményeket elfogad: Zeisler M. Pesten.

Néhány őszinte szó városunk gazdálkodásáról.

(Vége.)

Azok kedvéért, kik városunk tagadhatlanul szép jövője iránt hí polgári érzületöknél fogva meleg részvétellel és önzetlen érdekeltséggel viseltetnek, nem lesz fölösleges azon módok és eszközök fölött elmélkedni, melyek használatba vétele és alkalmazása mellett, a mindinkább komolyabb alakban mutatkozó bajt, t. i. a helytelen gazdálkodási rendszer következményeit elhárítani, s ezáltal községünk méltán várható fölvirágzását biztosítani lehessék.

Senki által meg nem tántorítható meggyőződés az, hogy a város gazdálkodása nem fog józan elveken és szilárd alapon nyugodni: valameddig a képviselő testület szigorú határvonalat nem húz, egyfelől azon jövedelmek és kiadások között, melyek a hűbéri viszonyok megváltása folytán a várost illetik és terhelik; másfelől azon bevételek és költségek között, melyek a szorosabb értelemben vett háztartásra, t. i. a törvénykezésre, gazdaságra és a rendőrségre igényelhetnek.

Apáink inteniói szerint, a regáléból való jövedelem rendeltetése kétségtelenül az volt: hogy a megváltás miatt, eredetileg háromszázezer frton felül rugott, jelenleg 252,431 frtyi, a város pénztárát terhelő tőkének nem csak évi kamatai fedeztessenek, ha-

nem évről évre maga az adóssági tőke is törlesztessék.

Távol volt tőlök azon gondolat, hogy a kényszerűségből elvállalt adósságok, még a késő nemzedék kezeit is lenyűgözve tartásák, és így a város haladására hosszú időn át zsibbasztó hatást gyakoroljanak.

Nem hiszem miként távolról is sejtették volna, hogy más és fontosabb célra szánt regále haszonvételeiből, a kivilágítás a rendőrség s más hasonló szükségletek költségei fognak fedeztetni.

Ha Nyiregyházának mostani lakossága egyetemlegesen eszközölte volna az ó és új váltást; ha községünk háztartása oly olcsó és egyszerű volna, mint volt 1848-ig, midőn hat-ezer frtnál nem kellett több törvénykezési és közigazgatási apparatának költségeire, szoval: ha mi a régi falusi életet folytatnók, s igényeink nem lennének városiak: ekkor, habár a józan gazdasági elvek szerint nem helyeselhetném, de legalább érteném a város gazdálkodását, s a költségek tekintetében régi nemesi szüzieségben megtartott vállainkat azzal szepitgethetném: miszerint a jobbágyi terhek megváltása következtében ugyancsak megizzadt arcunknak, egy kis pihenésre levén szüksége, a nagy munka után nem árt sőt szükséges és illő a nyugalom.

Azt azonban tartózkodás nélkül nyilváníthatom, hogy sem városunk

jelen és jövő érdekeivel, sem az osztó igazsággal összeegyeztetni nem tudom, miként azok kik sem az ó, sem az új váltás terheiben nem részesültek, sem a város kamatterheiben részt nem vesznek: a 330,000 frtb került kir. kisebb haszonvételek jótékonyágát egyaránt élvezték azokkal, kikre a váltás miatt fölhalmozott adósságok maiglan is ónsulylyal nehezülnek.

Nincs egyáltalán szándékomban, példás egyetértésben élő községünk polgárai között, az osztálygyűlölség magvát hintegetni; azt azonban leplezetlenül mondhatom: hogy városunk gyarapodásával évről évre, napról napra mindinkább növekedik azok száma, kik a háztartás terhei alól önhibájukon kívül magukat kivonva, a községi közöltségek tekintetében valóságos kiváltságolt nem adózó osztályt képeznek.

A városi közöltségekre nézve, a mily arányban mentesül valamely osztály községünkben, azon arányban súlyosítja azok terheit, kik ingatlan vagyonukkal kezkeskednek a város által csinált adósságokért.

A gyászos emlékü kényuralmi idősorokban volt e város életében egy időpont, midőn községünk jövő érdekei is kellő figyelembe vétetvén, városunk lakossága az ugynevezett közöltségek ezime alatt, talán kissé súlyosan megadóztatott. Mint mindig midőn fizetésről van szó, úgy akkor

is a községi adófizetésre kényszerített polgárok, zugulódva nyultunk zsebeinkbe. Időmultán, a fizetés által fölháborított kedélyek izgultsága lecsilapodván, nem hiszem miként találkozzék oly polgár, ki azon időkor polgármester Hattzel Antal nevétől a hálás kegyelet adóját megtagadná!

Jól tudom azt, miként későbbi időben a város kormányán levő férfiak a b. e. Hattzel A. által kezdeményezett gazdálkodási rendszert követni akarván, nemes törekvésökben, a polgárok erszéneyeit utolsó fillérig kizsákmányoló akkori kormány által megakadályoztattak.

Nem szemrehányási, inkább figyelemébreztési célból ohajtom ez igénytelen sorokat az illetők által vétetni, kissé szembeötlőnek találok azonban, hogy új alkotmányos életünk, önrendelkezési szabadságunk harmadik éviben, a helyes gazdálkodási ösvényre való térésnek csak itt-ott mutatkoznak némi jelenségei!

A helyreállított alkotmányos élet folytán újra visszanyert önrendelkezési jogunknál fogva, intézzük tehát aként háztartásunkat, hogy házi szükségleteink városi közadóján, kezdetben ha nem is egészen, legalább nagyobb részt fedeztessenek. A ki a város háztartás jótékonyágában részesül: illő és igazságos hogy annak terheiben is részt vegyen. Mint felejtethetetlen Széchenyink mondá „csak a vagyontalanok és a koldusoké legyen

TÁRCZA.

Golyó... golyó!...

— Beszély. —

Irta

Dobránszky Péter.

Egy... Kettő... Három!
Két kar villáma csap össze...
Csattog, cseng az aczél...
Szemeikben szikrázó tűz ég, karjaikkal az élet és halál ví csatát,
Ők élni akarnak — s jelszavuk: halál!
Ujra suhan a kard: piros sugár szökik a légbe, s az egyik fél — eldül.
„... Megállj...! Gyilkos...! Lódd le...!”
S egy dördület rázza meg a légtenger nyugalmát.

A délibábos rónán egy fergeteg zug át, egy fergeteg feketén, sötéten, tomboló paripán.
Mi ez? Szemjárték? Felrezzent légtünet?
Ha! ha! ha!... Kaczag a fergeteg, s a ruganyos nyári lég visszhangozva kaczag...
„Ha, ha, ha!...” A pórnép! Becsület!...
Becsület!... Mi az a becsület? Regényes szó-járás... Állj lesbe, ragadd meg a pillanatot, s a hol nem sejtetek — ott vágj! Együgyű fogalom: Egyenes ut! A gyáva jár rajta. Az önbizalom, a lélekerő bonyodalmat keres, és rést ront az eléje gördített sziklákon. A mód mind-egy. Fegyver, fegyver marad: golyó, kard, méreg, mellkereszt, gyilkos... fegyver hát fegyver!
A kivétel a minden: győzz! — s van becsület, dicsőséged. Csélfogás, elmeél, fedett arc: ez a győzelem, ez a becsület, ez a dicsőség kovácsa!...

Becsület!... Becsület!... Ha! ha, ha!...
Idétlen pórnép, épen szádba illik...
A fergeteg rohanat feketén, sötéten tomboló paripán...
Koszoru, győzelmi koszoru...! s ez mellemre tűzve... ha! ha!... nők, nők! Kalandos ábrándnép! Ha keblünk lángol elétek borulunk, hazudunk, esküszünk, kicsalunk egy sugárt szemteikből, s ha azt kicsaltuk — más napot keresünk...
„Ha, ha, ha! holdkóros ábrándnép...”
Szerk. pl. Im. II.

Kesely! előre, előre kesely!... ha, ha, ha! búbajos, holdkóros, ábrándnép...
A könnyű nyári lég játszva emelte a fergeteg alakját, — a habzó mén repült, szállt miként a villám... sötéten, feketén miként a borulat...
Harsogott a zene, viharzott a táncz, szikrázott a jókedv, pattogott az élcz.
Ó a diadal lovagja: mellén győzelmi koszoru rezeg, karján az üdv istennője, szívében és lelkén — a pokol sötéteje...
Harsogott a zene, csattogott a terem, reszketett a feltüzött koszoru fertőztetett szirma...
A búbáj szelleme átkeresztelkedett Herminnek és a diadal lovagjának karjába fűzte karját. Hermin hódító játéka a képzeletnek, lebeg mint egy lehellet, tengerkék szemeiben egy egész tűzvilág ég, felhőnek emelt homlokán fagyasztó a fenség; sötéten uszó fodrok lebegtek fejeiről — éjszín fürtei.
Tűz, mely éget, — fenség, mely fagyaszt, — lebegő uszáló, mely örüllté tesz...!
„Hermin! Keblemen a koszoru... s kegyed néma, mint a sors, hideg mint a gyilkos...?”
„Bocsánat! Loránd gróf, — láthatja ön e keblet hullámszani, ez ajkakat remegni... igen, mert nagy szóm van önhöz!”
„Hah! nagy szó...!”
Rajtunk egy átok sulya van, suly, mely eltávolíthatlan, suly, mely agyon nyom, suly, mely örüllté tesz...!
„Az ég, Hermin!...?”
Igen gróf ur, — az embervilág nagyobb felén egy átok sulya van, — ön ismeri, vagyis inkább nem ismeri azt... hisz ön gróf...
„De Hermin!...?”
Ez átok az áthatlan vízfal, mely az embervilágot két egyenlőtlen részre szakítja, s melyen át a felek csak nyugalmuk és önzertük veszélyeztetésével közeledhetnek egymáshoz, a nélkül, hogy ily áldozatok árán is megszűnnék az átok... Van-e önnek hatalma e válfalat lerombolni? Ha nincs; — megvetem önt!
Egy hullámszó kebel, remegő ajkpar, megtört büszkeség, reszketeg hangzavar... A megkövült gróf kérdésteljes szemeket függesztett arra a viharzó kebelre, arra a hódítón remegő ajkparra.
Hermin nézett... kérlelhetlenül mint a

sors, áthatón mint a gyilkos, — pillái alatt a tűz kigyuladt, meg elaludt, mint nőkor a felhő borulatát villám tépedi meg.
Pengett forrott a táncz, a zene harsogott.
Uj rohammal tört elő a szenvedély s a roskatag hölgy folytatá:
S ön kegyetlen! nem ért vagy nem akar érteni! Ah igaz! Hisz ez a mi sorsunk. Szemünkbe az angyal mosolyog, vagy könyez, hátunk megett az ördög kaczag. Legfeljebb számalomra vagyunk méltók, szívalomra, mely így beszél: szegény, szegény holdkórosok, szegény örültek, szegény nők!... Gróf ur! szakgassa le már valahára az álcát arcáról, dobja le azt a sima kigyót kebléről és akarjon engem megérteni!...
„Sima kigyót... sima kigyót keblemről...? H—e—r—m—i—n! E képlet agyonmar, — magyarázza ki magát!...
Jól van! Lovagiasság, udvariasság, gyöngédség, előzékenység... szoval mindez együtt véve — az a kigyó, mely becsületre esküszik, mely hódol, mely simogat, mely behizeleg. Ez a kigyó az, mely sir a férfiak szemében, midőn belsejükben a pokol minden ördöge kaczag. Szent fogalmak eként megfertőzve! Ön nem akar megérteni, mert a salonok törvénye álcát parancsol; mondja meg csak nekem gróf ur: mi elébbvaló? A salonok vagy a szív törvénye? Nos! gróf ur szöjljön. értsen meg; ha akar megérthet, hisz ön gróf ur — gróf!
„Örüllté tesz...!”
„Am jó! Ön mesterileg ért az arczjátékhoz, megkímélem erőködéseitől: hallgasson rám, figyeljen Ön a könyörtelen, a ki kényszerít, hogy az átkot, a bélyeget, mely az embervilág nagyobb felére van sítve, önajkaimmal tárjam fel előtte... én!... kinek ez örületes szenny szintén á—t—k—o—m!
A láz, mely oly tulhatalmi tüzzel ömlött a szenvedélyek hölgyére, most egyszerre a fagypontra szállt alá... Egy kiforrott tüzhely, mely dühét pihen ki. Aztán szólt hidegen, nyugodtan, fenségesen mint egy végzet:
„Ön gróf! gróf ur... én nem vagyok az, s ez — átkom!
„Hah, még kevésbbé értem!”
„Ön ismeri ama német herceget *), ki a

világ közfelfogását eként fejezé ki: az ember a bárón kezdődik. Én nem vagyok még az sem! Ön érettem élet-halálra vitt, s mellén a koszoru... azt hiszi ön, hogy boldognak érzem magam? Ön legfeljebb nőül vesz, többet nem tehet. De lássa gróf ur, az embernek nem csak szíve, hanem önzerte is van, sőt sokszor az önméltóság érzete urává lesz a szívnék, s ez hódolni kénytelen. E két hatalom küzd egymással és: mi vérünk belé. Ha Ön nőül vesz: boldogtalanná, örüllté tesz azt érzem, hogy engem páriát a „nem emberek” közzül, — mint egy hitvány ékszerdarabot szokás — tűz keblére! Ért-e már? Sejt-e az átok súlyát, melytől nem szabadulhatok, s melyet jóvá Ön nem tehet. Ön ember, és én egy hitvány üveggyöngy legyek az Ön toilletjében? Én, én is ember szeretnék lenni, ember, mint Ön... szeretnék és nem lehet! Ez a lehetetlenség az emberiség átka!...
A szoborgróf kétségbeesetten mosolygott... Karján a szenvedélytörtött hölgy... a terem zugott, csengett, harsogott...
A gróf ajkain egy halk sohaj repült el két szóval terhesen, e két szó: „boldogtalan, — megörült!”
A gróf érezte hogy szobor, mert tehetetlen, a hölgy érezte, hogy „nem ember,” mert ő még csak nem is báró.
E pillanatban három portól fedett alak lépett be a terem ajtaján: sötéten, komolyan, méltósággal mint maga az — ítélet. Oldalukon kard, szemekben villám, arcukon az igazság haragja. Egy kivált közzülök és szólt, — férfias mély hangja mint az égdördület rezgette át a néma termeket:
„Magas közönség! Az igazság nevében bocsánat! Darvy Loránd gróf ur, Ön a becsület foglya! Felelni fog két kérdésre: mért vágott a szabályok ellenére, s felhívásunkat megvetve — mért száguldott tova? Magas közönség! ime a tanuk — a segédek, ime bizonyítványaim... s önök a grótot az igazság szavára kiadni nem vonakodnak...
„Darvy Loránd gróf ur kövessen!...
E szavakra, mint varázsütésre — ezer keze lett az igazságnak: Karok erdeje tépte le, zúzta szét Loránd gróf mellén a győzelmi koszoru fertőztetett szirmait.
A gróf még inkább érzé, hogy szobor, mert

*) Windischgrätz.

a nem fizetési kiváltság nem irigyelt dicsősége.

A jó gazdálkodásnak egyik nélkülözhetetlen kelléke továbbá, hogy a testületi gazdálkodás kikerülhetetlen hátrányait aként igyekezzünk ellensúlyozni, és hibáit jóvá tenni, a mint azt más képviselő testületek teszik.

A testületileg való gazdálkodás üdvötel volt a köztapasztalatból rég ismeretes levén, minden ügyeit helyesen intéző község, úgy iparkodott a bajon segíteni, hogy képviselő testületéből gazdasági biztornányokat alakított. Mely állandó gazdasági biztornány feladata: minden a v. gazdálkodás körébe vágó ügyet biztornányilag tárgyalni, s a teendők iránt a közgyűlésnek okadatolt, kimerítő véleményt előterjeszteni.

Az ilyen eljárásnak üdvös eredménye aztán: hogy a városi gazdálkodást illetőleg, legalább a biztornány tagjai birnak kellő tájékozottsággal. A most divó rendszer mellett pedig száz képviselői tag között, alig akad kettő, a ki a költségvetés tekintetében csak némileg is tájékozott lenne.

A helyes gazdálkodási rendszernek szinte egyik lényeges követelménye: a bevételi és kiadási előirányzatnak annak idejében való megállapítása, és az ahhoz való szigorú és állandó ragaszkodás.

A költségvetés nélküli gazdálkodás hasonló olyan hajóhoz, melynek kormányzója a delectu utmutatása nélkül a végtelen tengeren ide-oda hanyattatván, elvégre nem a várva várt révpartra és kikötőbe vezeti hajóját, hanem ismeretlen tájakon hosszasan bolyongás után a felzúdult hullámoknak esik áldozatul.

Kissé hosszúra nyúlt elmélkedésemet összevonva, a helyes gazdálkodási rendszernek városunkban megállapítására legelsőb teendők tehát e következők lennének:

1. A bevételek és kiadások közötti összhangnak szigorú megtartása.

2. A szeplőtlenül megőrzött hitelnek csak rendkívüli esetekben való igénybe vétele, és nem tulbecsülése. 3. A szoros értelemben vett háztartási költségeknek, önmegadózatás utján fedezése. 4. A regále és a pázsit-földek jövedelmének, a váltság folytán a lakosokat terhelő adósságok kamataira és a tőke törlesztésre való fordítása. 5. A városi költségvetésnek mindenkor az ó év végén való megállapítása. 6. A képviselői tagok között egy állandó gazdasági biztornányok alakítása.

Megingathatlan hitem az, hogy csak az elősorolt iránypontok és vezérelvek szigorú megtartása mellett leszünk följogosítva, remélni: miként szép jövőre hivatott községünk fölvirulását biztosítván, annak pénzügyi viszonyai soha sem fognak zátonyra kerülni.

Mesko Pál.

Nyirfalombok.

XXII.

(A tudomány — kincs. Magyarország és Svveicz. Eljenek a tanügybarátok! Milyen izü a cukor — paprikával? Az ügyetlen tanítók! Egy mázsa vas és egy mázsa toll.)

„A tudomány csarnoka a demokratia temploma” ezt mondja egy angol bölc.

„A tudomány szabadság, a tudatlanság rab-szolgaság” így nyilatkozik egyik francia író.

Tehát a tudomány, a közművelődés — épen úgy mint hajdan a vérepte századokban — a kard — a népek ereje, a nemzetek boldogsága napjainkban.

Hanem azért Magyarország közoktatási bud-gétjében nem többet mint kétszáz ezer forintot szavaztak meg a majoritás „hazamentő” böl-csei, midőn Ludvigként „Schweizban egyetlen egy kanton, például a zürichi évenként több mint nyolcszáz ezer frankot vet ki a közneve-lésre.” (A „Hon” 1868. júl. 11.)

Mindezek folytán már hazafiai tisztelettel kell hogy meghajoljunk azon jók és lelkesek előtt, kik a közművelődés nagy eszméje körül csoportosulva, önzetlenül, híven, kitartással vi-rasztanak, verejtékeznék áldoznak hazánk szent érdekében.

E jók és lelkesek egyikéül üdvözlö Sz. a „Nyir” 36-ik számában Pülsy Lajos honfítar-sunkat, eléadván, hogy a tisztelt férfit mint a felső szabósi helv. hitv. iskolai választmány elnöke a tanítói gyámintézet alapítását száz o. é. forinttal kezdeményezte, sok jó embere-ket megnyert e nemes ügy pártfogóit, s átá-lában a tanítók javára, a nevelésügyi anyagi és

szellemi fejlesztésére annyi önfeláldozással mű-ködtek.

Aláírjuk Sz. ezen nyilatkozatát, — aláír-juk teljes készséggel és örömmel, hanem a mo-dor ellen melyben nyilatkozik, nem lehet ko-moly rosszslásunkat ki nem fejeznünk.

E modorban, a szó selyem, de tartalma vas.

E modor ágyugolyó, bársonyba burkolva.

E modor Csernátonyként: infamis szivarok havannai ládában.

Más különben nem olvassunk a cikkben ama sajtóságok kifejezéseket P. L. ról: „rög-eszméje a népevelés — meglopja családját, saját élvét — annyira büszke és makacs volt ifju korában — van egy régi bibliája, melyet háza padján (miért nem egy írta már, hogy épen a „kakasülön”! Z. Y.) gondosan conser-val” stb. stb.

Ugy látszik, Sz. azt az elvet követi „ba-rátai” irányában hogy „a mit ad jobbod, ve-gye vissza — még pedig százszáz kamattal — balkezed”... Köszönjük szépen, de — mint a Királyhágon tul szokták mondani — „nem in-stálunk” belőle!

Hanem aztán azok iránt, kik nem barátai, nem kevésbé lovatatlan, mondhatnánk kegyetlen. „Az ügyetlen tanítók karból — ezek saját szá-vai — senki sem vállalkozott, ki az ő javukra annyi önfeláldozással fáradoz elnökükről a vi-lág előtt egy pár sorban említést tett volna.”

Kérdjük lehet-e ily alapon „ügyetlen” czim-mel meg bélyegezni egy száz tagból álló tes-tületet, melynek kebelében annyi jóraváló és becsülésünket teljes mérvben érdemlő egyének-tel találkozunk? Mondhatjuk: gyönyörű buz-dítás a tanítók irányában! Múltó „pendantja” a f..... i hosszadalmasan és „savon miranda-val” mosdatott, de elvégre is „szerecsenül” ma-radt „supplikáns” historianak! Hátha még azt is megsugjuk Sz.-nek, hogy maga az alap is, melyen az „ügyetlen” czimet építette, csak a kepzeldetés országában létezik? Olvassa meg bár az 1865-iki Protestans lap 22-ik számát, s miután belátta, hogy egyike azoknak az „ügyetlen” tanítóknak még is csak megköszönte hírlapilag P. L. hazánkfa nemes keblü áldozatát, alkalmá leend elmékedni kissé a fölött hogy „a ki felhajtja a követ, önmagára esik” és „turpe est doctori, cum culpa redarguit ipsum”!

Végül a mi az „egy garas ára tett” és „száz forint ára” beszéd egybehasonlítását il-leti, — ezen okoskodást tovább folytatva, aligha oda nem jutnánk, hogy egy mázsa „vas,” ne-hezebb mint egy mázsa „toll”...

XXIII.

(Irigykedünk és félünk. Reményünk a vörös czeruzában. Papir-koaksz és Asz-taróth. Hátha családunk? Ármányos manoeuvre a szerkesztő és „Nyirfaágak” ellen. Az előadás sikerülvén vár-juk a taposót)

— Álom ez, vagy valóság? Jól látunk-e, vagy kápráznak szemünk?

A sentimentális német drámaírók ezen szokásos felkiáltása lebbent el önkénytelenül ajkainkról, midőn a debreczeni fényes dalárün-nepélyről haza érkezve, a „Nyir” 38-ik számá-ban a „Nyirfaágak” czimű cikksorozat I. és II. fejezeteit megpillantottuk. Mondanuk sem

szükség, hogy azonnal a „Brodneid,” az az át-látjuk őt egy felhőtől körülölvőlyva, melyet az egyéniségek jellemkörében kiválólag a czélté-vesztett nevelés fejleszt ki, egy felhőtől, helye-szebben ködötől körülölvőlye látjuk őt, neve e légkörnek: előítélet. Látjuk, ha a légkört saját eszméinek sugarával világítja meg: küzdelem-ben látja az embert magával, — sokban igaza van! — Látjuk, ha a szenvedély szárnyára ra-gadja: megátokozza magát az embert, pedig ő is az, — bár ő nem hiszi, és e hiteltelenség — il-letőleg zavart bizonytalanság fogalmaiban — es-kiüre bírja őt az ember ellen, esküre, melynek drága, igen drága ára lesz...!

Dezső előkelő magyar nemesfi. Szerette — mint mondani szokás — imádtá Hermin. Ezen imádásban volt valami a mi magasztos.

Ő egy oltárt hordott magával, azon az ol-táron áll az imádat eszménye. Az oltár — szive, az eszmény — Hermin volt. Ő csak egyet tu-dott — annyit, hogy él, s hogy ez életet azon az oltáron kell feláldoznia. Ez volt az ő üdve, ez volt az ő érzelmének megdicsőülése. Ő élt, hogy áldozzék, és áldozott, hogy megdicsőüljön az örök, a mindenható, az isteni szerelemben!

Hogy szerelme ily jellemű volt, annak az oldalán hegedő seb regényes tanubizonyosága.

Ő imádtá az eszményképet, mert eszmény; az övé önzetlen, idylli, eszményi szerelem volt.

Egy szép napon gyönyörű négy erdélyi csikó vágatott be Herminék udvarába, a hin-tóból Dezső szállott ki, — e hintóba az ég vagy a pokol ül vissza — gondolá Dezső — a szerint a mint: „széna vagy szalma.”

Ő egy kézzel jött — Hermin kezéért... Az a szép nap, melyen ez történt, ép az a nap, melyen Dezső Herminhez benyitni lát-tuk. Az anya leányához, Herminhez utalá a kerőt, miként azt eddig tudjuk. Hogy mit hoz a jövő: magam sem tudom még, hanem tudja a titokteljes sors, melynek épen úgy gondja van a beszélyíróra, mint Dezsőre, a ki végze-tét várja, Hermin ajkairól.

Ki az a Darvy Loránd gróf? Hogy ki? arra még csak lehetne felelni talán egy szóval is; de hogy mi? Merő isten-kisértés lenne feleletül egy szót keresni rá. A mit gróf, lovag és pedig — iparlovag, kalandor, dandy alatt egyenkint értünk divatos nyel-ven, azt egy fogalommal kell mind öntenünk, s

kozott „kenyer feltés” gonosz szelleme röpd-ezett körülünk, — hiába! ma már nem hull az égből „manna” a mi kedvünkért; az a tanács pedig, melyet a „magasból” adtak 1848-ban a kenyérért zajgó berlini népnek, hogy tudniillik „ha kenyere nincs, vegyen zsemlyét” — néze-tünk szerint, de tárczáinkat is regognosálva, nagyon inpraktikus. — Aztán meg — öszintén bevallva — attól is tartottunk, hogy „régí di-csőségünk” ragyogó (?) fényességét egészen el-homályosítja az a „kraszaköz” új üstökös, vagy plane magunkat is úgy elsöpör hosszú seprő-jével, hogy még a hirdett „keletázsiai kaland-os expedíció” sem fog többé bennünket felfe-dezni! No de — gondoltuk nagy bölcsen — a szerkesztői „nagyhatalom” nem ok nélkül vi-seli a „fegyvert,” (értsd: a „vörös czeruzát”) és ha ottan ottan megkegyelmez, sőt tért is nyit lapjában a beküldött cikkeknek, ezt pusztán azért teszi, hogy a halhatatlanság után so-várgó „íródiákok” annál sürribben és testesebb „fóliásokban” küldözvénybe hozzá a kéziratokat, bőven ellátva legyen a tűzfá hallatlan drágaságát ellénylítő „papir — koakszál,” a nem sokára zuzos szakállal beköszöntő évszakra, midőn a szobája szögletében természetes vaske-mence alakjában gubaszkozó „Asztaróth” min-den perczben kegyetlen zúgással üvölti: „ehet-ném!”... Világos! ezért kebelezte be a „Nyir-faágakat” is, hiszen olvastuk valamelyik gazdá-szi könyvből, hogy a nyirág pompás tüzelő-szer a kályhában, valamint az is köztudomású dolog, hogy legalább is 200 perczentel erő-sebb meleget áraszt, A. R. P. L. vizenyős, s hallatlan! még sem „humoros” cikkei.

Hanem, hátha ez a rózsaszínű remény mi-hamar lenge páráknt szétfoszlik, s a követ-kező számokban ismét azokkal a veszedelmes „Nyirfaágakkal” kell találkozunk?

Quid consilii... citoyen Z. Y.?

Megvan... interpelláljuk és exorcisáljuk kissé az illető egyéniségeket!

— Erdemes szerkesztője a „Nyirnek”! meg-gondolta-e Ön komolyan, és a tudós „sógorok” ismert „gründlichkeit”-jával veszélyes hordere-jét ama merészségének, hogy lapjában megje-lenni engedte azokat az ominosus „Nyirfaa-gak”? Hiszen kérem, ez valódi nyolczadik „ha-lalos bün,” sőt Önben mint ez offó diplomatá-ban „több mint bün,” — hiha!... Hát nem elég malheurja, kalamitása, fächéjeje, duelluma, ran-cámje, polemája, és a jó ég tudná még „mije” volt és van idáig, és lesz is mindvégig csak az igénytelen „Nyirfalombok” miatt is; — most pedig a „Nyirfaágak” után ismét annyi, tehát dupla s talán épen tripla veszedelmet akar fe-jére zudítani? Ne feledje, hogy a „Nyirfalom-bok” csak utognak, de azok a „Nyirfaágak” sepernek, sőt útti is keményen tudnak! Hátha még az erdemes szerkesztőséget is cumgenti-bus elpáholják? És ha nem is páholják el, mit mond ehez az „attentáthoz” ehez a szörnyű merénylethez a mi „gazdánk” a tisztelt publi-kum, midőn látja, hogy vele a „Nyir” a „Nyir-falombok” és „Nyirfaágak” közt „veszést fut-tatni” akar, még pedig fel is, alá is ötenkét-szer évenként? Hátha még aztán a „Gleich-berichtigung” és „közös ügyek” alapján „Nyir-fagally — Nyirfakéreg — Nyirviz — Nyirfa-tuskó — Nyirfagyóker” urak és asszonyok,

— Erdemes szerkesztője a „Nyirnek”! meg-gondolta-e Ön komolyan, és a tudós „sógorok” ismert „gründlichkeit”-jával veszélyes hordere-jét ama merészségének, hogy lapjában megje-lenni engedte azokat az ominosus „Nyirfaa-gak”? Hiszen kérem, ez valódi nyolczadik „ha-lalos bün,” sőt Önben mint ez offó diplomatá-ban „több mint bün,” — hiha!... Hát nem elég malheurja, kalamitása, fächéjeje, duelluma, ran-cámje, polemája, és a jó ég tudná még „mije” volt és van idáig, és lesz is mindvégig csak az igénytelen „Nyirfalombok” miatt is; — most pedig a „Nyirfaágak” után ismét annyi, tehát dupla s talán épen tripla veszedelmet akar fe-jére zudítani? Ne feledje, hogy a „Nyirfalom-bok” csak utognak, de azok a „Nyirfaágak” sepernek, sőt útti is keményen tudnak! Hátha még az erdemes szerkesztőséget is cumgenti-bus elpáholják? És ha nem is páholják el, mit mond ehez az „attentáthoz” ehez a szörnyű merénylethez a mi „gazdánk” a tisztelt publi-kum, midőn látja, hogy vele a „Nyir” a „Nyir-falombok” és „Nyirfaágak” közt „veszést fut-tatni” akar, még pedig fel is, alá is ötenkét-szer évenként? Hátha még aztán a „Gleich-berichtigung” és „közös ügyek” alapján „Nyir-fagally — Nyirfakéreg — Nyirviz — Nyirfa-tuskó — Nyirfagyóker” urak és asszonyok,

— Erdemes szerkesztője a „Nyirnek”! meg-gondolta-e Ön komolyan, és a tudós „sógorok” ismert „gründlichkeit”-jával veszélyes hordere-jét ama merészségének, hogy lapjában megje-lenni engedte azokat az ominosus „Nyirfaa-gak”? Hiszen kérem, ez valódi nyolczadik „ha-lalos bün,” sőt Önben mint ez offó diplomatá-ban „több mint bün,” — hiha!... Hát nem elég malheurja, kalamitása, fächéjeje, duelluma, ran-cámje, polemája, és a jó ég tudná még „mije” volt és van idáig, és lesz is mindvégig csak az igénytelen „Nyirfalombok” miatt is; — most pedig a „Nyirfaágak” után ismét annyi, tehát dupla s talán épen tripla veszedelmet akar fe-jére zudítani? Ne feledje, hogy a „Nyirfalom-bok” csak utognak, de azok a „Nyirfaágak” sepernek, sőt útti is keményen tudnak! Hátha még az erdemes szerkesztőséget is cumgenti-bus elpáholják? És ha nem is páholják el, mit mond ehez az „attentáthoz” ehez a szörnyű merénylethez a mi „gazdánk” a tisztelt publi-kum, midőn látja, hogy vele a „Nyir” a „Nyir-falombok” és „Nyirfaágak” közt „veszést fut-tatni” akar, még pedig fel is, alá is ötenkét-szer évenként? Hátha még aztán a „Gleich-berichtigung” és „közös ügyek” alapján „Nyir-fagally — Nyirfakéreg — Nyirviz — Nyirfa-tuskó — Nyirfagyóker” urak és asszonyok,

— Erdemes szerkesztője a „Nyirnek”! meg-gondolta-e Ön komolyan, és a tudós „sógorok” ismert „gründlichkeit”-jával veszélyes hordere-jét ama merészségének, hogy lapjában megje-lenni engedte azokat az ominosus „Nyirfaa-gak”? Hiszen kérem, ez valódi nyolczadik „ha-lalos bün,” sőt Önben mint ez offó diplomatá-ban „több mint bün,” — hiha!... Hát nem elég malheurja, kalamitása, fächéjeje, duelluma, ran-cámje, polemája, és a jó ég tudná még „mije” volt és van idáig, és lesz is mindvégig csak az igénytelen „Nyirfalombok” miatt is; — most pedig a „Nyirfaágak” után ismét annyi, tehát dupla s talán épen tripla veszedelmet akar fe-jére zudítani? Ne feledje, hogy a „Nyirfalom-bok” csak utognak, de azok a „Nyirfaágak” sepernek, sőt útti is keményen tudnak! Hátha még az erdemes szerkesztőséget is cumgenti-bus elpáholják? És ha nem is páholják el, mit mond ehez az „attentáthoz” ehez a szörnyű merénylethez a mi „gazdánk” a tisztelt publi-kum, midőn látja, hogy vele a „Nyir” a „Nyir-falombok” és „Nyirfaágak” közt „veszést fut-tatni” akar, még pedig fel is, alá is ötenkét-szer évenként? Hátha még aztán a „Gleich-berichtigung” és „közös ügyek” alapján „Nyir-fagally — Nyirfakéreg — Nyirviz — Nyirfa-tuskó — Nyirfagyóker” urak és asszonyok,

— Erdemes szerkesztője a „Nyirnek”! meg-gondolta-e Ön komolyan, és a tudós „sógorok” ismert „gründlichkeit”-jával veszélyes hordere-jét ama merészségének, hogy lapjában megje-lenni engedte azokat az ominosus „Nyirfaa-gak”? Hiszen kérem, ez valódi nyolczadik „ha-lalos bün,” sőt Önben mint ez offó diplomatá-ban „több mint bün,” — hiha!... Hát nem elég malheurja, kalamitása, fächéjeje, duelluma, ran-cámje, polemája, és a jó ég tudná még „mije” volt és van idáig, és lesz is mindvégig csak az igénytelen „Nyirfalombok” miatt is; — most pedig a „Nyirfaágak” után ismét annyi, tehát dupla s talán épen tripla veszedelmet akar fe-jére zudítani? Ne feledje, hogy a „Nyirfalom-bok” csak utognak, de azok a „Nyirfaágak” sepernek, sőt útti is keményen tudnak! Hátha még az erdemes szerkesztőséget is cumgenti-bus elpáholják? És ha nem is páholják el, mit mond ehez az „attentáthoz” ehez a szörnyű merénylethez a mi „gazdánk” a tisztelt publi-kum, midőn látja, hogy vele a „Nyir” a „Nyir-falombok” és „Nyirfaágak” közt „veszést fut-tatni” akar, még pedig fel is, alá is ötenkét-szer évenként? Hátha még aztán a „Gleich-berichtigung” és „közös ügyek” alapján „Nyir-fagally — Nyirfakéreg — Nyirviz — Nyirfa-tuskó — Nyirfagyóker” urak és asszonyok,

— Erdemes szerkesztője a „Nyirnek”! meg-gondolta-e Ön komolyan, és a tudós „sógorok” ismert „gründlichkeit”-jával veszélyes hordere-jét ama merészségének, hogy lapjában megje-lenni engedte azokat az ominosus „Nyirfaa-gak”? Hiszen kérem, ez valódi nyolczadik „ha-lalos bün,” sőt Önben mint ez offó diplomatá-ban „több mint bün,” — hiha!... Hát nem elég malheurja, kalamitása, fächéjeje, duelluma, ran-cámje, polemája, és a jó ég tudná még „mije” volt és van idáig, és lesz is mindvégig csak az igénytelen „Nyirfalombok” miatt is; — most pedig a „Nyirfaágak” után ismét annyi, tehát dupla s talán épen tripla veszedelmet akar fe-jére zudítani? Ne feledje, hogy a „Nyirfalom-bok” csak utognak, de azok a „Nyirfaágak” sepernek, sőt útti is keményen tudnak! Hátha még az erdemes szerkesztőséget is cumgenti-bus elpáholják? És ha nem is páholják el, mit mond ehez az „attentáthoz” ehez a szörnyű merénylethez a mi „gazdánk” a tisztelt publi-kum, midőn látja, hogy vele a „Nyir” a „Nyir-falombok” és „Nyirfaágak” közt „veszést fut-tatni” akar, még pedig fel is, alá is ötenkét-szer évenként? Hátha még aztán a „Gleich-berichtigung” és „közös ügyek” alapján „Nyir-fagally — Nyirfakéreg — Nyirviz — Nyirfa-tuskó — Nyirfagyóker” urak és asszonyok,

— Erdemes szerkesztője a „Nyirnek”! meg-gondolta-e Ön komolyan, és a tudós „sógorok” ismert „gründlichkeit”-jával veszélyes hordere-jét ama merészségének, hogy lapjában megje-lenni engedte azokat az ominosus „Nyirfaa-gak”? Hiszen kérem, ez valódi nyolczadik „ha-lalos bün,” sőt Önben mint ez offó diplomatá-ban „több mint bün,” — hiha!... Hát nem elég malheurja, kalamitása, fächéjeje, duelluma, ran-cámje, polemája, és a jó ég tudná még „mije” volt és van idáig, és lesz is mindvégig csak az igénytelen „Nyirfalombok” miatt is; — most pedig a „Nyirfaágak” után ismét annyi, tehát dupla s talán épen tripla veszedelmet akar fe-jére zudítani? Ne feledje, hogy a „Nyirfalom-bok” csak utognak, de azok a „Nyirfaágak” sepernek, sőt útti is keményen tudnak! Hátha még az erdemes szerkesztőséget is cumgenti-bus elpáholják? És ha nem is páholják el, mit mond ehez az „attentáthoz” ehez a szörnyű merénylethez a mi „gazdánk” a tisztelt publi-kum, midőn látja, hogy vele a „Nyir” a „Nyir-falombok” és „Nyirfaágak” közt „veszést fut-tatni” akar, még pedig fel is, alá is ötenkét-szer évenként? Hátha még aztán a „Gleich-berichtigung” és „közös ügyek” alapján „Nyir-fagally — Nyirfakéreg — Nyirviz — Nyirfa-tuskó — Nyirfagyóker” urak és asszonyok,

— Erdemes szerkesztője a „Nyirnek”! meg-gondolta-e Ön komolyan, és a tudós „sógorok” ismert „gründlichkeit”-jával veszélyes hordere-jét ama merészségének, hogy lapjában megje-lenni engedte azokat az ominosus „Nyirfaa-gak”? Hiszen kérem, ez valódi nyolczadik „ha-lalos bün,” sőt Önben mint ez offó diplomatá-ban „több mint bün,” — hiha!... Hát nem elég malheurja, kalamitása, fächéjeje, duelluma, ran-cámje, polemája, és a jó ég tudná még „mije” volt és van idáig, és lesz is mindvégig csak az igénytelen „Nyirfalombok” miatt is; — most pedig a „Nyirfaágak” után ismét annyi, tehát dupla s talán épen tripla veszedelmet akar fe-jére zudítani? Ne feledje, hogy a „Nyirfalom-bok” csak utognak, de azok a „Nyirfaágak” sepernek, sőt útti is keményen tudnak! Hátha még az erdemes szerkesztőséget is cumgenti-bus elpáholják? És ha nem is páholják el, mit mond ehez az „attentáthoz” ehez a szörnyű merénylethez a mi „gazdánk” a tisztelt publi-kum, midőn látja, hogy vele a „Nyir” a „Nyir-falombok” és „Nyirfaágak” közt „veszést fut-tatni” akar, még pedig fel is, alá is ötenkét-szer évenként? Hátha még aztán a „Gleich-berichtigung” és „közös ügyek” alapján „Nyir-fagally — Nyirfakéreg — Nyirviz — Nyirfa-tuskó — Nyirfagyóker” urak és asszonyok,

— Erdemes szerkesztője a „Nyirnek”! meg-gondolta-e Ön komolyan, és a tudós „sógorok” ismert „gründlichkeit”-jával veszélyes hordere-jét ama merészségének, hogy lapjában megje-lenni engedte azokat az ominosus „Nyirfaa-gak”? Hiszen kérem, ez valódi nyolczadik „ha-lalos bün,” sőt Önben mint ez offó diplomatá-ban „több mint bün,” — hiha!... Hát nem elég malheurja, kalamitása, fächéjeje, duelluma, ran-cámje, polemája, és a jó ég tudná még „mije” volt és van idáig, és lesz is mindvégig csak az igénytelen „Nyirfalombok” miatt is; — most pedig a „Nyirfaágak” után ismét annyi, tehát dupla s talán épen tripla veszedelmet akar fe-jére zudítani? Ne feledje, hogy a „Nyirfalom-bok” csak utognak, de azok a „Nyirfaágak” sepernek, sőt útti is keményen tudnak! Hátha még az erdemes szerkesztőséget is cumgenti-bus elpáholják? És ha nem is páholják el, mit mond ehez az „attentáthoz” ehez a szörnyű merénylethez a mi „gazdánk” a tisztelt publi-kum, midőn látja, hogy vele a „Nyir” a „Nyir-falombok” és „Nyirfaágak” közt „veszést fut-tatni” akar, még pedig fel is, alá is ötenkét-szer évenként? Hátha még aztán a „Gleich-berichtigung” és „közös ügyek” alapján „Nyir-fagally — Nyirfakéreg — Nyirviz — Nyirfa-tuskó — Nyirfagyóker” urak és asszonyok,

— Erdemes szerkesztője a „Nyirnek”! meg-gondolta-e Ön komolyan, és a tudós „sógorok” ismert „gründlichkeit”-jával veszélyes hordere-jét ama merészségének, hogy lapjában megje-lenni engedte azokat az ominosus „Nyirfaa-gak”? Hiszen kérem, ez valódi nyolczadik „ha-lalos bün,” sőt Önben mint ez offó diplomatá-ban „több mint bün,” — hiha!... Hát nem elég malheurja, kalamitása, fächéjeje, duelluma, ran-cámje, polemája, és a jó ég tudná még „mije” volt és van idáig, és lesz is mindvégig csak az igénytelen „Nyirfalombok” miatt is; — most pedig a „Nyirfaágak” után ismét annyi, tehát dupla s talán épen tripla veszedelmet akar fe-jére zudítani? Ne feledje, hogy a „Nyirfalom-bok” csak utognak, de azok a „Nyirfaágak” sepernek, sőt útti is keményen tudnak! Hátha még az erdemes szerkesztőséget is cumgenti-bus elpáholják? És ha nem is páholják el, mit mond ehez az „attentáthoz” ehez a szörnyű merénylethez a mi „gazdánk” a tisztelt publi-kum, midőn látja, hogy vele a „Nyir” a „Nyir-falombok” és „Nyirfaágak” közt „veszést fut-tatni” akar, még pedig fel is, alá is ötenkét-szer évenként? Hátha még aztán a „Gleich-berichtigung” és „közös ügyek” alapján „Nyir-fagally — Nyirfakéreg — Nyirviz — Nyirfa-tuskó — Nyirfagyóker” urak és asszonyok,

— Erdemes szerkesztője a „Nyirnek”! meg-gondolta-e Ön komolyan, és a tudós „sógorok” ismert „gründlichkeit”-jával veszélyes hordere-jét ama merészségének, hogy lapjában megje-lenni engedte azokat az ominosus „Nyirfaa-gak”? Hiszen kérem, ez valódi nyolczadik „ha-lalos bün,” sőt Önben mint ez offó diplomatá-ban „több mint bün,” — hiha!... Hát nem elég malheurja, kalamitása, fächéjeje, duelluma, ran-cámje, polemája, és a jó ég tudná még „mije” volt és van idáig, és lesz is mindvégig csak az igénytelen „Nyirfalombok” miatt is; — most pedig a „Nyirfaágak” után ismét annyi, tehát dupla s talán épen tripla veszedelmet akar fe-jére zudítani? Ne feledje, hogy a „Nyirfalom-bok” csak utognak, de azok a „Nyirfaágak” sepernek, sőt útti is keményen tudnak! Hátha még az erdemes szerkesztőséget is cumgenti-bus elpáholják? És ha nem is páholják el, mit mond ehez az „attentáthoz” ehez a szörnyű merénylethez a mi „gazdánk” a tisztelt publi-kum, midőn látja, hogy vele a „Nyir” a „Nyir-falombok” és „Nyirfaágak” közt „veszést fut-tatni” akar, még pedig fel is, alá is ötenkét-szer évenként? Hátha még aztán a „Gleich-berichtigung” és „közös ügyek” alapján „Nyir-fagally — Nyirfakéreg — Nyirviz — Nyirfa-tuskó — Nyirfagyóker” urak és asszonyok,

— Erdemes szerkesztője a „Nyirnek”! meg-gondolta-e Ön komolyan, és a tudós „sógorok” ismert „gründlichkeit”-jával veszélyes hordere-jét ama merészségének, hogy lapjában megje-lenni engedte azokat az ominosus „Nyirfaa-gak”? Hiszen kérem, ez valódi nyolczadik „ha-lalos bün,” sőt Önben mint ez offó diplomatá-ban „több mint bün,” — hiha!... Hát nem elég malheurja, kalamitása, fächéjeje, duelluma, ran-cámje, polemája, és a jó ég tudná még „mije” volt és van idáig, és lesz is mindvégig csak az igénytelen „Nyirfalombok” miatt is; — most pedig a „Nyirfaágak” után ismét annyi, tehát dupla s talán épen tripla veszedelmet akar fe-jére zudítani? Ne feledje, hogy a „Nyirfalom-bok” csak utognak, de azok a „Nyirfaágak” sepernek, sőt útti is keményen tudnak! Hátha még az erdemes szerkesztőséget is cumgenti-bus elpáholják? És ha nem is páholják el, mit mond ehez az „attentáthoz” ehez a szörnyű merénylethez a mi „gazdánk” a tisztelt publi-kum, midőn látja, hogy vele a „Nyir” a „Nyir-falombok” és „Nyirfaágak” közt „veszést fut-tatni” akar, még pedig fel is, alá is ötenkét-szer évenként? Hátha még aztán a „Gleich-berichtigung” és „közös ügyek” alapján „Nyir-fagally — Nyirfakéreg — Nyirviz — Nyirfa-tuskó — Nyirfagyóker” urak és asszonyok,

— Erdemes szerkesztője a „Nyirnek”! meg-gondolta-e Ön komolyan, és a tudós „sógorok” ismert „gründlichkeit”-jával veszélyes hordere-jét ama merészségének, hogy lapjában megje-lenni engedte azokat az ominosus „Nyirfaa-gak”? Hiszen kérem, ez valódi nyolczadik „ha-lalos bün,” sőt Önben mint ez offó diplomatá-ban „több mint bün,” — hiha!... Hát nem elég malheurja, kalamitása, fächéjeje, duelluma, ran-cámje, polemája, és a jó ég tudná még „mije” volt és van idáig, és lesz is mindvégig csak az igénytelen „Nyirfalombok” miatt is; — most pedig a „Nyirfaágak” után ismét annyi, tehát dupla s talán épen tripla veszedelmet akar fe-jére zudítani? Ne feledje, hogy a „Nyirfalom-bok” csak utognak, de azok a „Nyirfaágak” sepernek, sőt útti is keményen tudnak! Hátha még az erdemes szerkesztőséget is cumgenti-bus elpáholják? És ha nem is páholják el, mit mond ehez az „attentáthoz” ehez a szörnyű merénylethez a mi „gazdánk” a tisztelt publi-kum, midőn látja, hogy vele a „Nyir” a „Nyir-falombok” és „Nyirfaágak” közt „veszést fut-tatni” akar, még pedig fel is, alá is ötenkét-szer évenként? Hátha még aztán a „Gleich-berichtigung” és „közös ügyek” alapján „Nyir-fagally — Nyirfakéreg — Nyirviz — Nyirfa-tuskó — Nyirfagyóker” urak és asszonyok,

— Erdemes szerkesztője a „Nyirnek”! meg-gondolta-e Ön komolyan, és a tudós „sógorok” ismert „gründlichkeit”-jával veszélyes hordere-jét ama merészségének, hogy lapjában megje-lenni engedte azokat az ominosus „Nyirfaa-gak”? Hiszen kérem, ez valódi nyolczadik „ha-lalos bün,” sőt Önben mint ez offó diplomatá-ban „több mint bün,” — hiha!... Hát nem elég malheurja, kalamitása, fächéjeje, duelluma, ran-cámje, polemája, és a jó ég tudná még „mije” volt és van idáig, és lesz is mindvégig csak az igénytelen „Nyirfalombok” miatt is; — most pedig a „Nyirfaágak” után ismét annyi, tehát dupla s talán épen tripla veszedelmet akar fe-jére zudítani? Ne feledje, hogy a „Nyirfalom-bok” csak utognak, de azok a „Nyirfaágak” sepernek, sőt útti is keményen tudnak! Hátha még az erdemes szerkesztőséget is cumgenti-bus elpáholják? És ha nem is páholják el, mit mond ehez az „attentáthoz” ehez a szörnyű merénylethez a mi „gazdánk” a tisztelt publi-kum, midőn látja, hogy vele a „Nyir” a „Nyir-falombok” és „Nyirfaágak” közt „veszést fut-tatni” akar, még pedig fel is, alá is ötenkét-szer évenként? Hátha még aztán a „Gleich-berichtigung” és „közös ügyek” alapján „Nyir-fagally — Nyirfakéreg — Nyirviz — Nyirfa-tuskó — Nyirfagyóker” urak és asszonyok,

— Erdemes szerkesztője a „Nyirnek”! meg-gondolta-e Ön komolyan, és a tudós „sógorok” ismert „gründlichkeit”-jával veszélyes hordere-jét ama merészségének, hogy lapjában megje-lenni engedte azokat az ominosus „Nyirfaa-gak”? Hiszen kérem, ez valódi nyolczadik „ha-lalos bün,” sőt Önben mint ez offó diplomatá-ban „több mint bün,” — hiha!... Hát nem elég malheurja, kalamitása

de söt némely tanárok is, mint a „Nyirág-rend nagymesterei” igényt formálnak a „Nyir” hasábjain megjelenésükhöz? Hallotta-e szerkesztő ur híre a „tatárutásnak”? No ezt a „réndrámát” adják majd akkor Nyiregyháza, csak hogy e czimen: „előzetőfutás.” Ön pedig — mint az amerikai lapszerkesztők cselekednek — mindenestre lássa el szobáját és udvarját a reá özőnlő támadások és rohamok ellenében fustélyokkal, tyukodi ömosokkal, kardokkal, dárdaikkal, lefauchouxekkel, chassapokkal, revolverrel, „pipacspiros arczu” drabantokkal, armstrong ágyakkal, és a menekülési „luftballonnal,” — mindenek felett pedig bizottsága életét, de nem a „Hazánk”-nál, mely a K. aláírású cikkek szerint nem nyújt elég „garantiát,” hanem az öreg „mutternél,” mely elsőnek nevezi ugyan magát, de mahólnap hátúról számítva a sorozatot, lesz „első,” — „magyar” pedig körülbelül csupán annyiban, mint Horvát István szerint... Adám apánk...

... Ezt ugyan hatalmasan megijesztettük... No csak bánjunk el a másikkal is hamarosan és mig kellő méreggel vagyunk „adjustálva”... — Hát Ön tapasztalatlan fiatal barátunk! (nem tudjuk ugyan, ha fiatal-e vagy nem, de mint ifjat tekintve, nagyobb „tekintélyt” gyakorolhatunk irányában) számot vetett-e magával és jövőjével, midőn a „Nyirfaágak” kezelőjeül megjeltehetlen könyvtárossá, s talán épen „hivatlan dalmokkék” vállalkozott? Ifjú ember! kit egyedül lázas szenvedélyek, nem pedig „magas világnézletek” vezérlelnek, kit — mint minden kortársait — a „tapasztaltság hiánya” annyira ballépésre tántoríthat, — mit cselekedett Ön? Am zengett légyen analitól ékes ritmusszokat a „chignonos angyalokhoz,” a „Sóstó Najádaihoz,” a „szerb tövishez,” vagy — bánja a manó — akár a Hütteman-Ganz féle „okos elefánthoz,” — de polémikus cikksorozat írására vetemedni, ez valami rettenetes! Nem tudja Ön, hogy valamint a botnak, ugy a „Nyirfaágak” is rendesen két vége szokott lenni, hanem az egyik végével, (s talán mindkettővel is) Ön fog kikapni? Nem akar okólni a „mi” gyászos példánkon és vereségünkön, — contra F. contra S.? Nem ismeri a megvilágosított barát épületes maximáját: „nil mali loquit de domino nostro admodum reverendo guardiano, — officia sua taliter qualiter praestare, — et omnia sine re vadere, sicuti vadunt”? Azt kérdezi Ön, hát mi miért nem követjük e böles tanácsot? Hm hm... No már ez megint plus quam vakmerőség, csak kérdezni is ilyesmit! Haj haj romlott világ!... magna fuit quondam capitis reverentia cani, magnoqua in pretio ruga senilis erat! Most már csak azért sem felelünk malitiosus kérdésre! Értette Ön: „csak azért sem!” Hanem hogy elmondhassuk: „dixi et salvavi animam meam” — jóakarattal figyelmeztetjük Önt, hogy ha a „Nyirfalombok” és „Nyirfaágak” czimett öszetévesztészi valami nem nagyon szelid természetű embertársaink, (mint Jókai egyik humoreszkjében Jaksát a szolid ügyvédet és Jaskát a könnyű véru gavalier póttát; vagy Irinyit és Irányit, vagy Szigligeti Szökött katonáját és Harai Szökött szinész és katonáját) ezen tévedésből származható mindennemű anyagi és szellemi kárért, ütleget, sérelemért ezennel egész innepélyességgel önt tesszük felelőssé; — megcizáljuk, convincáljuk, in contumaciam elmarasztaljuk, in effigie megégetjük; nem különben a perköltségeket, kamatokat, mulasztott haszonvételeket F. barátunk „odorjas” ügyvédi számlája betiszertinti értelmében, Önön haladéktalanul, kérielhetlenül exequáljuk és exequáltatjuk...

... Reméljük, ez az „üdvös szigor” (mint a szent inquisitio nevezte a kínzás szelidebb fokozatát) megteendi ifju barátunknál a kellő hatást, s tökéletesen biztosítja számunkra a „Nyirben” a „Nyirfalombok” kizárólagos (és... dusan jövedelmező) szabadalmát. — És most már tisztelt uraim és hölgyeim, jobb és baloldaliak egyiránt... „plaudite” — „tapsoljatok”!...
Z. Y.

A vajai löverseny.

A „Szabolcs-vajai agarász-egylet” által rendezett löverseny folyó október hó 11-én tartott meg, és pedig fényes néző közönség jelenlétében. Ugyanis nevezett nap délelőtti óráiban már egymást érték Vaján a szebbnél szebb négyes fogatok, melyek nagy részben a gr. Vay Adám vajai várkastélya előtt állottak meg, honnan az előre kijelölt számlára vezették. A várkastélyban tartott társas ebédet már valódi magyaros jókedv fűszerezte, melyet legtávolabbról sem zavart meg a korunkban annyira divatos politizálás, melynek határozott kirekesztésével mondatk a lelkes poharköszöntések is! gr. Vay Adám poharat emelt báró Wenckheim Bélára mint hazánkban a „sportia” egyik legbuzgóbb és fáradhatatlanabb emelőjére, gr. Dessewffy Aurel felköszöntötte a jelenlevő ifj. báró Wenckheim Bélát; lelkes poharköszöntésben részesültek gr. Vay Adám mint az egylet elnöke és b. Horváth Gedeon mint alelnök és többek. A jókedvű társalgást 3 óra után a versenyterre való innepélyes kivonulás szakította félbe. Nagyszerű látvány volt a számtalan négyes fogatokat egymással versenyezve repülni látni a verseny tér felé, hová megérkezvén a tér nyugoti oldalánál levő emelkedett helyet a kocsik és a néző közönség teljesen elborították.

Négy óra után vette kezdetét a verseny. Pályabírák voltak: báró Vécsey József, gr. Vay Adám, gr. Dégenfeld Gusztáv (nem volt jelen). Teherre ügylek: Patay András, Dézsy Ferencz. Intézők: Bottka Béla, Vay István, Péchy László, Vay Miklós, Zoltán János; Indítók: Zoltán Géza, Járny Ödön.

Első tiszteletdíj volt a gr. Dégenfeld Gusztáv által adott gyönyörű billikom, melyre futathat minden szabolesi agarász-egyleti tagnak Magyarhonban nevelt lova, 1 1/2 ang. mf. 5—3 láb magas sővénynyel. Ezen gátversenyenél hárman versenyeztek u. m.: 1) gr. Forgách László 4 é. vp. m. „Maniac”-jával, ap. Teddington, any. Sampler. 2) Dravetzky Aurel 5 é. sga. h. „Topasz”-jával, ap. Teddington any. Opal. 3) ifj. Elek Mihály id. szk. k. „Irene”-jével ap. Sauter la Coup. Közülök a díjat gr. Forgách László „Maniac”-ja nyerte, mely is a versenyterét csaknem egyedül futotta be, a mennyiben versenyző társai mielőtt az első akadályhoz értek volna — „kitortek.”

A második gátverseny tisztelet díját adta Bottka Béla, melyre szintén futathat minden szabalmegyei agarász-egylet tagjainak birtokában levő Magyarhonban ellett 1 1/2 ang. mf. 5—3 láb magas sővénynyel. Ezen díjra ismét csak hárman versenyeztek: 1) gr. Forgách Sándor 3 é. sgp. m. „Baronet”-jével ap. Chief Baron Nicholson. 2) Dravetzky Aurel a „Topasz”-szal és 3) ifj. Elek Mihály „Irene”-vel. A díjat nyerte Dravetzky Aurel.

A harmadik gátverseny tisztelet díja előre nem is volt hirdelve mivel azt már csak a verseny napján tüzte ki ifj. b. Wenckheim Béla, futathat rá a szaboles-vajai agarász-egyleti tagoknak beiratott agarász lovak. E díjra többen versenyeztek. Első díjat nyerte b. Horváth Gedeon, másodikat Ujhelyi Antal.

E közben a nap már leáldozott, s a mint a versenyzők befutották a tért mintegy vezényszóra egyszerre indult meg a temérdek kocsi, robogva, vágatva keresztül a tarlón, holott a könnyű kocsik jobbra balra csak ugy hányták vetették a bennülőket, hogy ugyancsak meg kellett kapaszkodni, ha az ember a kilötetés kellemeletességének ki nem akarta magát tenni, nehány perc múlva néző és versenytér üres volt, s ezen siettség azon érdekes eseményt idézte elő, hogy a közönségre kitétt két billikomról mindenki megfélekedett, s csak midőn a társaság a várkastélyban összegyűlt, kezdték felőle kérdeztetni, de a billikomról senki sem tudott semmit, s a legnagyobb zavar volt készülöben, midőn Vaja község birája tudat adta, hogy mivel látta hogy a billikomok ott maradtak, ha ő is ott hagyja könnyen érdemtelen kezekbe juthatnak — bátorságot vett magának azok haza hozatalára. Ezzel aztán minden ismét rendin volt, s következett a „Kálák.”

Nyolcz óraker a báliasan öltözött fényes vendégekkel már megtelt a tágas tánczterem s Balázs Kálmán jeles zenetársulata közreműködése mellett elkezdődött a táncz s tartott kivilágos viradtig a szó teljes értelmében, csak 11 óraker szakítottán kevés időre félbe a mikor is nagyszerű lakoma volt a legizletesebb magyar étkekből kiállitva. A társaság oly népes volt hogy a tágas ebédőben kétszer kellett teríteni egymás után, hogy mindenki részesülhessen az étkezésben. Ennek elvégződése után a tánczkezdélők visszamentek a téncterembe, a másként mulatni kívánók pedig az ebédőben maradtak s a pezsgős palaczkok mellett társalogtak. A jó kedv keresetlen és általános volt, különösen a csárdást oly animoval lejtették, mely semmi kívánni valót nem hagyott. A társaság csak reggel kezdett oszlani, a mikor Balázs Kálmán is bucsút mondott Vajának, és pedig mint hisszük megelégedve mert ha többet nem, de 600 frtot bizonyosan elvitt 24 órai szolgálataért.

Október 12-én a reggelizés elvégzése után agarászati versenyi tartatott, melyről 4 óra tájban érkeztek haza a versenyző tagok, első díjat nyerte b. Horváth Gedeon „Szellő” agarával a másodikat Ujhelyi Antal.
Midőn ezen ló és agar versenyről tudósításunkat bezárnánk ki kell emelnünk a házi asszony Vay Miklósné asszonyság fáradhatatlan szorgalmát és ügyességét ki magyar gazdasszonyi előékenységgel és szívességgel igyekezett megfélelni minden igényeknek, s a vezetés alatt készített izletes magyar eledelkkel nem kis mértékben emelte a mulatság érdekét.

LEVELEZÉSEK.

Tokaj, okt. 14.

Tisztelt szerkesztő ur!
Becsés lapját — tudtommal — városunkban többen érdeklél olvassák, mert a szomszéd Szabolcsmegye érdekei bennünket is érdekelnék, de mennyivel nagyobb érdeklél olvasná azt nem csak Tokaj város, hanem Zemplénmegye közönsége, ha abban Zemplénmegye érdekei is képviseltetnének. Zemplén nagy megye az intelligencia számos és mégis helyi érdeki közönsége nincs, emnélfogva bizton hiszem, ha t. szerkesztő ur lapja Zemplénmegye érdekeit is képviselné, az itt számos pártolók találna. Ne gondolja azt, hogy megéyék értelmiségének közönsége oka annak hogy a „Zempléni híradó” megszünt, nem — hanem véleményem szerint egyrészt a szerkesztőségben rejlett a hiba, másrészt az igazán pártoló közönség nem oly nagy hogy egy közlönyt önmaga fenntarthatna. Csekély belátásom szerint egy megyében sincs oly nagy pártoló közönség, hogy egy lap subventio nélkül fennállhasson; azt saját lapjának 39-ik száma igazolja azon szerkesztői cikkekben, — melyben a közönséget nagyobb pártolásra felkéri. Megéyékben ha valaha, ugy most legszükségesebb volna egy helyi érdeki közlöny, mert országos lapokat annyira elfoglalja a politika, hogy azokban az egyes megyék érdekeit tüzetesen kiemelni lehetetlen, és 52 megyének anyagi és szellemi érdekei oly számosak és különbözők, hogy ha megannyi országos lapjaink lennének, a ter elegendő nem volna. De main-

den embernek nincs is módjában annyit áldozni hogy sok lapot járathasson; hanem egy politikai, és a megyei érdekeket képviselő lapot áldozattal is szivesen jártna az értelmiségnek nagyrésze. Tanácsommal nem akarok azon hibába esni mint több mások, kiknek leveleit a Nyir 41-ik számában olvastam, ez csupán csekély véleményem melyet Zemplénmegye érdekében és lapja iránti előszeretettel teszem, és szerkesztő ur belátására bízom. Ha véleményem az önével egyezik, kísértse meg, — ugy hiszem nem sokkal több költséggel lenne összeköve mint jelenben, — és reményem hogy fáradtsága és költsége meg lesz jutalmazva.

Zemplén Szabolcsal szomszéd és oly számos együttes (nem akarom azt a szócskát „közönség” használni) érdekei vannak, hogy azok megkivánják az eszmecserét, az eszmecserre pedig csakis a sajtó útján vezet jó eredményhez. De elég ebből ennyi, mert még arra gondolatra jöhetne t. szerkesztő ur hogy én ünérdekből beszélek, s magamat mint jövőbeli zempléni fizetéses munkatárst feltolni akarom, távol attól, mert helyzetem nem engedné, és phisicai érdekesem sincsen; de azt előre megígérem hogy egyszer-mászor apró újdonságokkal szivesen szolgállok, mit ezennel meg is kezdek.

Tokajban és az egész Hegyalján e héten kezdődött a szíret, de én azokat kik megkezdtek nem követem, mert jókorinak tartom, s bizton hiszem, ki még egy-két dert bevár sokkal jobb bort fog nyerni mint azok, kik már leszüreteltek. — Tegnap és tegnapelőtt eső esett, és ez méginkább megerősít határozatomban később szüretelni. Borunk felőlényvel kevesebb lesz mint a mennyit augusztusban reméltünk, de annál finomabb és jobb — s főleg az aszszu, hiszem a 11-ik it is felülmulni fogja. A hordókban nagy hiányt szenvedünk, párját 10 frtal is fizetik de nem kapni eleget.

Városunkat most a szüretre számos távolvidéki meglátogatta, s valóban szégyelni kell magunkat, hogy egy óta már követést-vámot szedünk és az új követés még meg sem kezdetett; pedig a városi követésünk annyira ki van járva és rozsz, hogy ugyan vigyázva kell haladni szekérral, hogy tengely vagy kerék ne törjön, gyalog pedig hogy orra ne bukjunk; vannak oly kijárt helyek is hogy könnyen fel is dülhet a terhes szekér, és ki ennek az oka? én tudom de nem mondok meg, mert a lámpa miatt már összedőltem a jelenlegi városi főbírákkal s nem akarok magammak több kellemeletlen órat szerezni. Igaz hogy kivittuk ismét a városnak estünkint kivilágítását, de meg is érdemeljük, mert K. A. főbíró létele után sokáig setében kellett botorkáznunk vagy kézi lámpával az utcán járni, melyben magától érthető fagygyertyát égettünk, a mi nem a városi közönségnek, hanem egyedül a szappanosok illetékes gyertyamártóknak hajtott hasznót.

A Tisza hídja, mely ugy hiszem — Szabolcsmegye közönségét épen ugy érdekeli, mint bennünket, — Isten segédével tavasszal a forgalomnak fog átadni (?) a munkálatok ugyan lassan folynak de mégis már végre valahára megkezdettek, és ha nem is tavasszal de jövő őszel ugy hisszük nem lesz kénytelen az utas ember napokig a tiszapartján várni mig átmehet, és a terhes szekerek elébe nem lesz szükség forspontot fogni hogy a partra vergődessen, vagy a szegény állatokat kinezni mint jelenleg. Valóban hajmeresztő látvány némelykor azon kegyetlenkedés mit gyakran egy részeg vagy szivtelen kocsis és béres a szegény oktalan állaton véghez visz.

A takarékpénztárunk mely két év óta fennáll, igen szép haladásnak örvend, de jelenben szükölködik pénz dolgában; betevő alig jelenkezik de annál több a kölcsönkérő.
Az ujonczozás a jövő héten veszi kezdetét. Volna itt még sok megemlítendő, de mostanra elég, máskor többet és talán érdekesebbet. Isten velünk!

Tokaji Béla.

VEGYES HIREK.

Nyiregyháza városi képvisületének okt. 16-án tartott közgyűlésén következő nevezetesebb dolgok tárgyalattak:

1) A nőhai Hattzel Márton ur által alapított két 180 frtos ösztöndíjak egyike betöltendő levén, két közelebbi rokon folyamodott elnyerhetéséért. Mindkét rendbeli felszerelt folyamodványok, mellékleteikkel együtt felolvasatván: az ösztöndíjra szüköszt születés és lakos Harasányi Sándor V osztályt végzett tanuló vétett fel, ki az alapítványt tevő Hattzel Márton ur nővérének fia.

2) A Kállay Kristóf-féle 40 köblös földnek mely jelenleg Dráskóczy Sámuel ur zálog birtokában van, s mely föld a már most a város birtokában levő kállai pusztán levő föld közé szögellék be — megvevése kimondatván, az adás-vevés körül elő jöhető körülmények megvizsgálására, s e vizsgálat eredmények a képviselő testület elibe leendő terjesztésére polgár mester ur a tisztai ügyészszel és főjegyzővel kiküldettek.

3) A sóstói részvény-társulat elnöke egy folyamodványban szakértő mérnöki kimutatás kíséretében azon intézkedésre hívja fel a képvisületet, miszerint, nehogy a naponkint emelkedő és nagyobb-nagyobb hirre vergődő sóstói fürdő, azon a városnak is hátrányára szolgáló nem várt körülmények közé jöjjön, hogy vize végkép kiapadjon — szükségesnek látna egy ásatandó csatorna által, ezen helyiséghez oly vízvezetést eszközölni, mely alkalmas lenne a metalan szükségendő esetben a Sóstóba leendő vízbeosztást eszközölni: a városi képvisület szükségesnek látván a tervezett csatorna léte-

sítését, annak eszközésére oly ígérettel hatalmazta fel a részvény-társulatot, hogy a bérlet kitételével annak becs szerinti költségei betudandók lesznek.

4) Felolvasatott a nyiregyházi hely. hitvallásu egyháznak azon folyamodványa, melyben építendő új temploma részére helyiségét, s egyszersmind anyagneműekkel leendő segélyeztetést kér. A képvisület általánosságban, minden felekezeti tekintetek mellözésével kitünő lelkesedéssel karolta fel az ügyet, s ugy a helyiség, mint anyagbeli segedelem adás elvileg kimondatván, egy küldöttség, menesztett polgármester ur elnökléte alatt, mely megvizsgálván az ügyet még e hó végével javaslatot fog a képvisületi gyűlés elibe terjeszteni.

5) Felvetett még az érkeri vonalat szabályozó mérnöki munkálat is, de a mely mivel még az e tárgybán kiküldött deputatua által sem vitatott meg, ezen küldöttséghez és a városi szepítészeti bizottmányhoz áttétetni határozatott, s majd csak ezek megvizsgálása s előterjesztése után fog felette a képvisület tanácskozni.

A magyar királyi földmivelés, ipar s kereskedelmi miniszter következő körlevelét intézett a gazdasági egyesületekhez. „A főtő évben mutatkozott napszám-drágaság s az ezzel rokon munkáskéz-hiány oly veszélyes jelenség földmivelésünk terén, — mely mezőgazdaságunkat elláthatlan bajokkal fenyegeti. — Nem kételkedhetem arról, hogy a gazdasági egylet, mint förészese az érintett viszásságnak, készségesen nyújtand nekem segédkezet arra, hogy az idei napszám-calamitás keletkezésének okai beható vizsgálat alá vétessenek, s egyuttal a gondolható orvoslómódra néve kellő tájékozás szerzeszessék. Felhivom ezen bizalmammal fogva a gazdasági egyletet, hogy a nap ezen égető kérdését mielőbb tárgyalván, nekem tüzetes jelentést adjon. — A munkáskéz hiányának az erökímelő gépek alkalmazása nevezetes övöszer levén, szükség tudnom: mennyire működtek a gazdasági egyletek területén a lefolyt aratási idősakban aratógépek, és mily sikerrel; melyek tüntek ki a gépek között jeles munka, lehető kéz- és igaerő kíméléssel, mint szintén jeles constructio és olcsóság tekintetében. Midőn a gazdasági egylet az adatok megszerzése, s velem mielőbbi közlésére is felhívom, nem mulaszthatom el egyuttal kifejezni azon várakozásomat, hogy ezen, a hazai közgazdaszát érdekelőben tett kiszólitásom azon hazafias készségre s buzgalomra találand, melyet a földmivelés fontos érdekei minden oldalról sűrűsösen követelnek.”

FELHIVÁS.

Az országos központi ötös honvéd-bizottságnak, e megyei honvéd-egyletkez intézett felhívása folytán, — a megye területén lakó mindazon igazolt honvédek, kik a felállitandó honvédségben szolgálni ohajtanak, valamint azok is, kik nyugdíjra vagy nyugzsoldra tartanak igényt, ugyszintén, kik egyszer mindenkorra kívánnak segélybeli kielégítést, — ezennel felhivatnak, hogy alulírtnál Nyiregyháza, és Szabó Ábrahám egyleti jegyzőnél N.-Kállóban mielőbb, akár személyesen, akár írásbeli nyilatkozataik által jelentkezzenek. — Az e tárgybán tartandó közgyűlés határideje, mely a jövő hó elejére mindenesetre ki fog tüzetni, a „Hon”, „Magyar Ujság” s e lap útján leendő közzetéve.

Nyiregyháza, okt. 15., 1868.
Krasznay Gábor
h. jegyző.

Ü Z L E T.

A nyiregyházi gabnaosarnokban jegyzőkönyvileg beigtatott terményárak o. értékben.

Alsó ausztr. mérő szerint	okt. 17.	
	leg- alant	leg- fent
Buza	3.00—4.00	
Rozs	2.40—2.50	
Árpa, serfözésre	0.00—0.00	
„ táplálékra	1.75—1.90	
Zab	1.30—1.35	
Kukoricza	1.70—1.90	
Köles	2.00—2.20	
Bab	3.00—4.00	
Repce	0.00—0.00	
Mák	7.00—7.50	
Bükköny	0.00—0.00	
Lenmag	4.50—4.75	
Vörös Lóhere	0.00—0.00	
Luczerna	0.00—0.00	
Szesz, magyar itcze	20—20%	
Virágolaj, mázsánkint	20—21	

— Miskolcz, okt. 14. Búza mérőnkint 3 frt 40 kr—3 frt 60 kr. Kétszeres 2 frt 50 kr—2 frt 60 kr. Rozs 2 frt 20 kr—2 frt 30 kr. Árpa 1 frt 50 kr—1 frt 60 kr. Zab 1 frt 30 kr—1 frt 35 kr. Kukoricza 1 frt 70 kr—1 frt 80 kr. Kása 2 frt 10 kr—2 frt 20 kr. Bab 3 frt 20 kr—3 frt 60 kr. Borsó 0 frt 00 kr—0 frt 00 kr. Lencse 0 frt 00 kr—0 frt 00 kr.

kr. Burgonya 0 frt 00 kr—0 frt 00 kr. Szesz-
nek itozéje 30 fok 00—00 kr. Szalonnának
fontja 00—00 kr. Marhabus fontja 00 kr.
— Pest, okt. 14. A gabona adásvévés je-
lentékenyebb lendületet most sem vett, nagyobb
mértvű eladások közelebb e következő áron je-
gyeztettek: Buza 500 vm. 87½ fns 4 frt 82½
kr, 1200 vm. 87½ fns 4 frt 80 kr, 300 vm. 4
frt 75 kr, 1000 vm. 87½ és 800 vm. 87 fns 4
frt 75 kr, 750 vm. 86½ fns 4 frt 67½ kr, 500
vm. 4 frt 62½ kr, 600 vm. 86½ fns és 600 vm.
86 fns 4 frt 55 kr, 1500 vm. 86 fns 4 frt 50
kr, 300 vm. 85 fns 4 frt 25 kr, mindez 3 havi
fizetésre; 1000 vm. 85½ fns 4 frt 35 kr, 5000

vm. 84 fut okt. és nov. átvételi 4 frt, 800 vm.
83½ fns 3 frt 90 kr, 400 vm. 83 fns 3 frt 80
kr, mindez készfizetésre. Rozs, 1000 mr. 79—
80 fns 3 frt 5 kr, 600 mr. 78—80 fns 3 frt,
500 mr. 2 frt 95 kr, 600 mr. 77½—80 fns 2
frt 90 kr. Árpa, 1000 mr. 70—72 fns 2 frt 70
kr, 600 mr. 2 frt 67½ kr, 1500 mr. 69—72 fns
2 frt 60 kr, 1200 és 700 mr. 68—72 fns 2 frt
45 kr, 1000 mr. etetni való 2 frt 35 kr, 500
mr. 2 frt 30 kr, 350 mr. 2 frt 25 kr. Kukoricza
1200 mr. bányási 2 frt 60 kr, 600 mr. 2 frt
57½ kr, 1000 mr. tiszai 2 frt 50 kr, 1400 vm.
pestmgyei 2 frt 55 kr.

Bécsi távirati börze-tudósítás.
Októbr. 16.
5% metaliques 57.25. — 5% metaliques
máj. és nov. 57.90. — 5% nemzeti kölcsön
62.00. — 1860. államkölcsön 83.50. — Bank-
részvény 757.00. — Hitelrészvény 209.60. —
London 115.95. — Ezüst 113.50. — Cs. k.
arany 5.52½.

SZERKESZTŐI ÜZENET.
V. P. Kótaj: Későn érkezett, hogy illető rovát-
ban helyt foglalhasson, — majd a jövő számban.

TUDAKOZÓ INTÉZETI HIRADO.

(E rovatban egy-egy közlésért 20 kr. o.é. fizetendő.)
Egy fennálló vaskonyha és belül fülő
vaskályha van eladó.
Több — minden órán — kiadó lakás.
Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos:
Börkey Imre.

Menetrende a os. kir. szab. tiszavidéki vasut-társaság 1868. évi mártius 1-től kezdve további rendelésig.

I. Bécs és Pestről Kassa felé.

	óra	percz	napr.	óra	percz	napr.
Bécs	ind.	8	—	7	45	reggel
Pest	"	6	31	5	19	este
Czegléd	"	9	49	"	8	4 este
Szolnok	"	10	57	"	9	17 éjjel
Püsp.-Ladány	"	1	33	d. u.	1	3 éjjel
Debreczen	"	3	5	"	3	48 reggel
Nyiregyháza	"	4	33	"	6	24 reggel
Tokaj	"	5	31	este	8	9 reggel
Miskolcz	"	7	24	"	10	46 d. e.
Kassa	érk.	9	56	"	1	51 d. u.

III. Bécs és Pestről Nagy-Várad felé.

	óra	percz	napr.	óra	percz	napr.
Bécs	indulás	8	—	este		
Pest	"	6	31	reggel		
Czegléd	"	9	49	"		
Püspök-Ladány	"	2	5	d. u.		
Berettyó-Ujfalu	"	3	14	"		
Nagyvárad	érkezik	4	31	"		

V. Aradról Pest és Bécs felé.

	óra	percz	napr.	óra	percz	napr.
Arad	indulás	10	15	d. e.		
Csaba	"	12	7	délb.		
Mező-Túr	"	2	27	d. u.		
Szolnok	"	4	20	"		
Czegléd	érkezés	5	31	este		
Pest	"	8	40	"		
Bécs	"	6	—	reggel		

A vasúthoz csatlakozó postakocsik menetrende:
Nagyvárad-Kolozsvár. Indulás Nagyváradról napon-
kint este 6 óra 30 perczkor. Erkezés Nagyváradra na-
ponkint reggel 6 óra 40 perczkor. (7—8 utas főlvelele
mellett.)
Nyiregyháza-Beregszász. Indulás Nyiregyházáról na-
ponkint reggel 7 órakor. Erkezés Nyiregyházára napon-
kint este 4 óra 50 perczkor. (3 utas főlvelele mellett.)
Nyiregyháza-Szathmár-Nagybánya. Indulás napon-
kint este 6 órakor. Erkezés naponkint este 9 óra 45
perczkor. (3 utas főlvelele mellett.)
Kassa-Lőcse-Kézsmárk. Indulás Kassáról naponkint
éjjel 12 órakor. Erkezés Kassára naponkint éjjel 12 óra
10 perczkor. (3 utas főlvelele mellett.)
Kassa-Munkács-Szigeth. Indulás Kassáról naponkint
éjjel 11 óra 45 perczkor. Erkezés Kassára naponkint
éjjel 1 órakor. (3 utas főlvelele mellett.)

II. Bécs és Pestről Arad felé.

	óra	percz	napr.	óra	percz	napr.
Bécs	indulás	8	—	este		
Pest	"	6	31	reggel		
Czegléd	"	9	34	"		
Szolnok	"	10	42	"		
Mező-Túr	"	12	17	d. u.		
Csaba	"	2	43	"		
Arad	érkezés	4	40	"		

IV. Kassáról Pest és Bécs felé.

	óra	percz	napr.	óra	percz	napr.
Kassa	ind.	5	21	regg.	12	1 délb.
Miskolcz	"	7	55	"	3	20 d. u.
Tokaj	"	9	37	"	5	50 este
Nyiregyháza	"	10	39	"	7	33 este
Debreczen	"	12	19	délb.	10	26 éjjel
Püsp.-Ladány	"	1	57	d. u.	12	39 éjjel
Szolnok	"	4	43	"	4	39 reggel
Czegléd	érk.	5	46	este	5	55 reggel
Pest	"	8	40	"	8	56 reggel
Bécs	"	6	—	regg.	6	36 este

VI. Nagy-Váradról Pest és Bécs felé.

	óra	percz	napr.	óra	percz	napr.
Nagyvárad	indulás	10	27	d. e.		
Berettyó-Ujfalu	"	11	50	"		
Püspök-Ladány	érkezés	12	58	d. u.		
Czegléd	"	5	46	este		
Pest	"	8	40	"		
Bécs	"	6	—	reggel		

A közállomásokról indulás ideje a minden pá-
lyaútvonalon kifüggesztett részletes menet-rendben van
kimutatva.

H I R D E T É S E K.

**LEGKÜNBŐBB
SZÉPÍTŐ-SZEREK.**
Dr. BÉRINGUIER L.
KORONA-SZESZE
(A kölni víz quintessentiája.)
Eredeti üvegekben 1 frt 25 ujkr és 75 ujkr.
Künni minőségben nemcsak mint illat- és mosdó-víz, hanem mint
dícső gyógyveretű segédszer, mely az ételszerveket élcsüzi és erősíti.

Dr. Borchardt orvostudor
NOVÉNY-SZAPPANA
Az arcbőr szépítésére és épentartására, és minden bőrtisztításhoz,
sárga ellen, valamint mindenféle fűzőkhoz nagy sikerrel használható.
Lepeseitelt eredeti csomagokban 42 kr.

Dr. BÉRINGUIER
NOVÉNYI HAJFESTŐSZERE
(Teljes tokban kefék és csészékkel 5 frt.)
Mint tökéletesen szépségű és teljesen ártalmatlannak ismert
szert a hajak és szakál, úgy a szemöldök minden árnyazatu szinre
való felszeru tartós befestésére.

Dr. Lindes tanár
növényi rúd-hajkenőcse
fokozza a haj fényét és hajlékonyságát, alkalmas egyszersmind a
hajdomoknak épentartására. — Eredeti darabja 50 kr.

Dr. BÉRINGUIER
NOVÉNYGYÖKÉR-OLAJA
hosszabb használatra elégséges ivégsében ára 1 frt.
A legalkalmas növénygyökérből készíte, a haj és
szakál épentartása, erősítése és szépítésére, úgy szinte a kellemet-
len fejkörpa és sörnyőképződés meggátlására.

Dr. Suin de Boutemard
FOGPASZTÁJA
egész és fél csomagokban 70 kr és 35 kr.
A legújabb, legkényelmesebb és leghíztosabb szer a fogak
és foglusz épentartására és tisztítására; e pásza egyszersmind az
egész szájrégének igen jótékony üdéséget kölcsönöz.

BALZSAMOS OLAJBOGYÓ-SZAPPAN.
Mint szelid és hathatós mindennapi mosdószert, még a leggyöngébb
bőrű hölgyek és gyermekek számára is igen ajánlatik.
Eredeti csomagban 35 kr.

Dr. HARTUNG
CELIN-ALÉLEJ-OLAJA
a haj tenyésztésére és szépítésére a leg-
jobb chinahéj lefőzése balzsamolajjal.
Ára 85 kr.
Dr. Hartung NOVÉNY-HAJKENŐCSE
a leghathatós, táplálósabb folyadékok és nö-
vényrészekből, a hajnövelés előmozdítása és élcsüztésére.
Ára 85 kr.

Valamennyi fennebbi czikk, mint feltűnő tulajdonsá-
guk által dicsekedésen bizonyított tárgyak valódiságukérti
jóállással kizárólagosan kaphatók **Nyiregyháza: Reich B.**
és **Pavlovits Imre** kereskedéseikben; **H-Böszörmény: Lányi**
M.; Debreczen: Csanak J. keresk.; Rothschneck Emil gyógyszer-
s Gérehy és Hannig; **Miskolcz: Medveczky F. és ifj. Spuller F.;**
N.-Bánya: Haracek J.; N.-Károly: Schöberl K.; N.-Kállo:;
Mandl S.; Nyir-Bátor: Legányi Ed.; Szoboszló: Tury Ja-
kab uraknál. (89) *—10

Köröztetés.

(178) 3—2
Paulay Mór Ungvári postamesternek kocsisa Bokor
Jancsi, Nagy-Károlyba való, 38 éves barna kipedrett bajuszu,
szakáltalan, nagyon sánta, nős, két gyermek apja, csupán ma-
gyarul beszél, öltözete kék átilla, gatya, ing, fekete kalap; elin-
dult Ungvárról mult hó 27-én azaz vasárnap reggel 6 órakor
egy vastag kanfaru 6 éves 15½ markos, a másik madár-
húsu 6 éves 14½ markos fej lovakon egy 5 személyre való egé-
szben behozott fedelű félt használt bricskával 5 Ungvári uri
egyént haza hozandó. Ezt azonban ő nem tevé, hanem magá-
val vitte családját hogy ezen alkalmatossággal megszökheszen.
Kértemek a tekintetes közbiztonsági közegek fentebbi egy-
ént családjával s az alkalmatossággal együtt felkerestetni, s ide
Ungvárra bekisérni.
Ungvárt 1868. október 1-jén.

A FOGFÁJÁS

(54) 6—5
minden neme, valamint a fogak és száj mindenféle betegsége
ellen általában, megérdemli dr. Popp bécsi fogorvos **Anatherin-
szájvize***) hogy minden enemü bajok ellen magasztalva hirdet-
tett szerének eleje téve ajánltassék. Ezen szájviz nem csak
enyhitőleg és gyógyítólag hat mindazon betegségekben, melyek
a fogakban és szájrészekben mint szájszivaocs, daganat, fogíny-
gyulladás, ideges és csúzos fájdalom, csontredv vagy skorbut sok-
félekép fellépnek; hanem azok megszüntetése után, e szer foly-
tonos használata által, visszatérésök is biztosan meggátoltatik, s
a fogaknak, valamint a szájnak oly tartós egészséget és üdéséget
kölcsonöz, a mi, fájdalom, napjainkban mind jobban gyérülmi
látszik. Azért ezen Anatherin-szájviz már igen sokakra nézve ép
oly biztos, mint nélkülözhetlen óvszerré lett, s azzá fog válni mind-
azoknál, kik azt az említett, rendszerint igen fájdalmas bajok
valamelyike miatt használni kényserültek. Azonfelül csaknem 15
évi tapasztalás szól eme jeles tulajdonságairól ezen szernek, mely
már Európán kívül is rég elterjedt, s a legmagasb társas kö-
rökben is elismerőleg méltányoltott és otthonossá lett.

Kapható Nyiregyháza: **Reich B., Pavlovits I.**
keresk. és **Barsay** gyógyszerárában. Debreczenben: Borsos
gyógyszertárában és **Csanak József** fűszerkereskedésében. Nagy-
váradon: **Janky Antal, Huzella A. és Knorr** uraknál. Nagy-Ká-
rolyban: **Jelinek** gyógyszer. Böszörményben: **Lányi M. Nagy-
Bányán: Papp S. gyógyszer. Szinyér-Váralján: Gerber** gyógyszer.
Zilah: **Weiss** gyógyszer. Somlyó: **Ruska Ign. és Tárta.** Tokaj:
Kroczér Agoston gyógyszerésznél.

H i r d e t é s !

(179) 3—2
Alulirt tisztelettel tudatja a n. é. helybeli és
vidéki közönséget, hogy üzletét a **Kobilicz-féle**
háza alól jelenleg Tokaji-utczába **Nádasy György**
ur 597-ik számú házába tette át; a hol is minden-
nemü férfi és női bélelt ruhák, sapkák és téli kez-
tyük, nagyválasztékban jutányos áron kaphatók.
Megrendeléseket u. m. bélelés és prémezést elfo-
gad, valamint a kelme tisztasága és jóságaért ke-
zeskedik; végre mindazon ruhák is, melyek a moly
kártévsnek ki vannak téve, nyaralásra a legbizto-
sabb őrizet alá vétetnek.

Üzletem iránti pártolásért esedezem alázatos
tisztelettel

ifj. Gyurcsány József
szűcsmester Nyiregyházán.

Pályázat
vendéglősi állomásra.

(182) 3—2
Ezennel közhírré tétetik, miszerint a Nyiregyháza város
határában fekvő Sóstó-fürdőben, a vendéglősi állomás 3 évre
bérbé kiadatik. Hozzá tartozik: az ételek kiszolgáltatása, min-
denemü italméresi jog, 1 hold lóherés használata, s 3 tehén és
2 lóra való nyári legelő. Pályázni kívánók, vendéglősi szakkép-
zettségüket megerősítő igazolványaik csatolása mellett, zárt le-
velben tegyenek ajánlatot legkésőbbben f. évi november 15-ig
társasági elnök **Blahunka József** urnál Nyiregyházán, hol a föl-
tétélek bővebben is megtudhatók.

Nyiregyháza, 1868. Nyomatott Dobay Sándornál.

Árverési hirdetés!

(181) 3—2
A demecseri közbirtokosságnak Demecser községben levő
belső- és külső korcsmája (a külső korcsmához 40 hold föld
járul) italméresi joggal, jövő 1869. év Sz.-György napjától szá-
mitandó 3 évre haszonbérbe adatván, a bérleti szándékozók f.
év nov. 8-án délelőtt demecseri község házánál tartandó árve-
résre meghivatnak. A bérleti feltételek addig is Demecserben
Teremy Pálnál megtekinthetők.

A közbirtokosság megbízásából

Teremy Pál.

Hirdetmény.

(180) 2—2
Eladó egy jól munkált három nyilas s a Nyir-
egyházi határban az u. n. „Kisteleki kertek“-ben
fekvő szőlő, borhással és fa edényekkel együtt.
Bővebb értesítést ad a szerkesztőség.

H I R D E T É S.

(183) *1
Pap községében egy 400 holdas birtok, bel-
sőség és gazdasági épületekkel 1869-ik évi január
1-től hat évre haszonbérbe adandó; — a
feltételek alant irt megbizott ügyvédnél Kis-Várdán
megtekinthetők.

Harsányi Menyhért
ügyvéd.